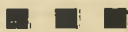

ההומהו-סכסוכאליים

את האיסור על מיסבכהמה. אבנרי פירסם מייד הודעה שיציע שלא לבטל לפי שעה איסור זה. כתוצאה מכך, ובעיקבות לחץ החוגים המתקדמים במפלגה הליברלית, שינה גח"ל ברגע האחרון את החלטתו, והעניק אף הוא חופש-הצבעה לחבריו.

כאשר התחיל הדיון, היו הכל ערוכים לקראתו. "הארץ" פירסם באותו בוקר מאמר ראשי, כתוב בידי הפרופסור אמנון רובינשטיין, שקרא לחברי-הכנסת להצביע בעד הצעת-החוק. עמיתו של רובינשטיין בירושלים, הפרופסור ראובן ירון, שלח לחברי-הכנסת המרכזיים תדפיס של מאמרו, בו קרא אף הוא לקבלת ההצעה.

בפני אבנרי עמדה הבעיה איך לרחוס לנאום של כמה דקות את החומר העצום הקיים בשטח זה — מחקרים פסיכולוגיים ומשפטיים, הדיונים בפרלמנטים אחרים, החומר העובדתי שהצטבר בארץ ובעולם — ובאותו זמן לפנות גם אל הרגש ההומאני של הח"כים.

אם היו החכנות של הסיעות השונות רציניות, והכל הכירו בחשיבות ההכרעה — הרי מה שאירע בכנסת באותו יום היה מביש.

כנגד הנאום השקט, המנומק, העובדתי, של בעל-ההצעה, שנמנע מכל ביטוי חריף ועקיצה, לא קם בעל דעה הפוכה הבקי בעניין, משפטן או פסיכולוג. תחת זאת קם אחד הצעקנים הפחות משכילים של הכנסת, מרדכי סורקיס מכפר-סבא, אדם בעל השקפות טוטאליטריות, שהופעותיו מעוררות בדרך כלל חיוך טוב-לב. כאשר קם להשיב, התדרדר הוויכוח למישור של איראציונליות, וכך אבדה כל תקווה שהכנסת תתייחס לעניין ברציניות הדרושה.

כדי לאפשר לקורא לעמוד בעצמו על הדרך בה עמדה הכנסת במבחן זה, מובא להלן הפרוטוקול במלואו:

כל חברי-הכנסת הרגישו כי יהיה זה אחד המיבחנים הגדולים של הכנסת. ההכנות לקראתו נמשכו שבועות.

אורי אבנרי הגיש את הצעת-החוק שלו, שעובדה עליידי אמנון זכרוני, עוד לפני חצי שנה. היו בה שני חלקים:

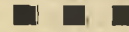
(א) החלק הראשון בא לבטל את סעיף 152 של פקודת החוק הפלילי (המנדט-טורי) משנת 1936, האוסר שלושה מעשים:

- מיסבב, עם אדם אחר שלא כדרך הטבע" — כלומר, גם מגע מיני בין בעל ואשתו, שלא בדרך המקובלת.
- מיסבב עם בהמה.
- מיסבב זכר.

סעיף זה מטיל עשר שנות נאסר. (ב) החלק השני בא לבטל כל איסור על ביצוע הפלה מלאכותית, בהסכמת האשה ובהשגחת רופאי-נשים.

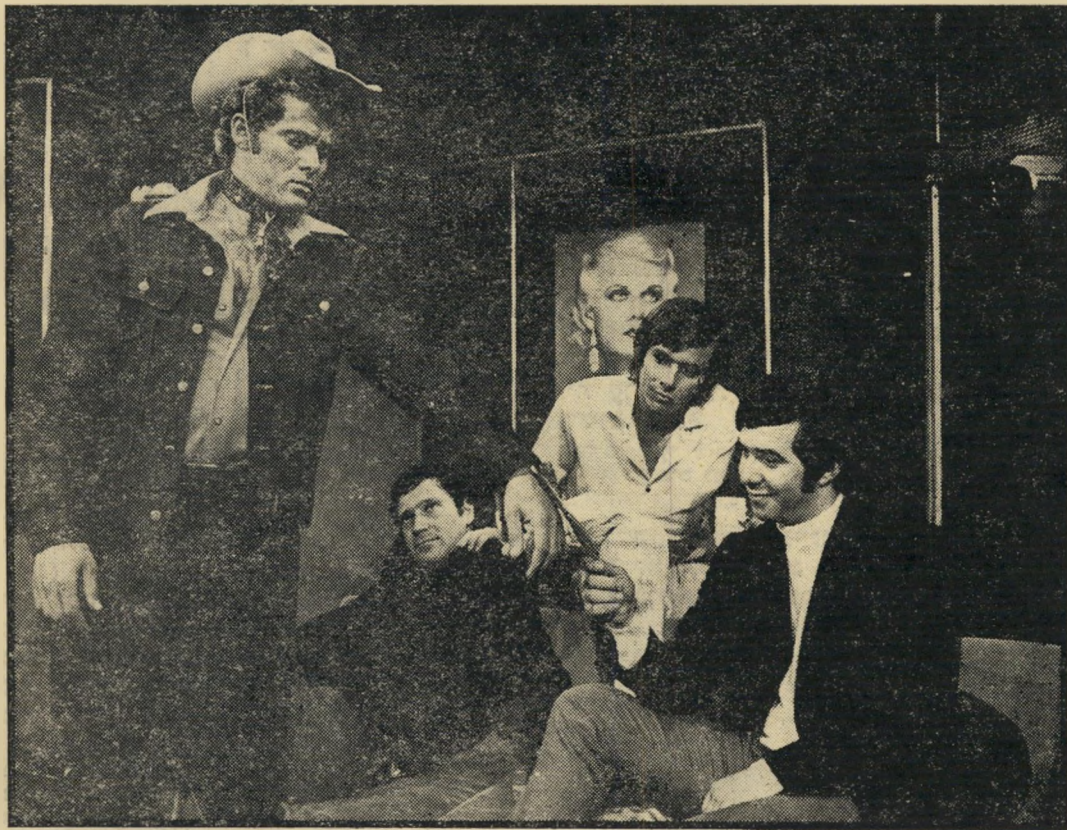
שר-המשפטים, יעקוב שמשון שמירא, הביע כעבור כמה ימים הסכמה עם החלק הראשון של הצעת-החוק. כתוצאה מכך החליטה הממשלה שלא לנקוט עמדה כלפי ההצעה — לחיוב או לשלילה — דבר שהוא נדיר מאוד בכנסת.

חוגי משרד-המשפטים רמזו לאבנרי שכדאי להפריד בין שני חלקי ההצעה, כדי לאפשר למתנגדי ההפלות המלאכותיות להצביע בעד ביטול האיסור על הומו-סכסואליות. כתוצאה מכך מחק אבנרי את הסעיף השני מהצעתו, והגישו מחדש הצעת-חוק נפרדת (אשר תידון בקרוב).

לאחר מכן החלו ההתייעצויות בקרב הסיעות עצמן. המערך, אחרי דיון סוער, החליט לתת לחבריו חופש-הצבעה, דבר שגם הוא נדיר למדי.

גח"ל החליט ערב הדיון לחייב את חבריו להתנגד להצעה, בתירוץ שאין לבטל

קצרו. המחזה מתאר מסיבת יום-הולדת, שכל המשתתפים בה הם הומו-סכסואלים, המגלים בהדרגה את יסוריהם. בתמונה: ההומהו משמאל (מוטי פליישר) ניתן, "במתנה" לחתן המסיבה.

מגדים אותם, מתעללים בהם, מקפחים אותם, מקיימים נגדם סעיף פלילי המטיל עליהם עשר שנות מאסר — גם כשאינו מופעל?

(לפסיכולוגים יש תשובה. הם טוענים שכל אחד מאיתנו פוחד מפני שרידים הומו-סכסואליים כלשהם הגנוזים בו עצמו — וככל שאדם מתאכזר יותר כלפי הומו-סכסואלים, הרי חשוד הוא יותר בנטייה מודחקת כזאת בתוך עצמו).

מדינות התרבות ביטלו!

כבוד היושבי-ראש,

המוסר של ימינו אינו יכול להשלים עם הענשת אדם בשל מעשים שאינם אשם בהם,

* אבנרי השמיט קטע זה מנאומו, כדי להימנע מלהעליב את מתנגדי הצעת-החוק.

הנערים בחבורה

שזעזע את הציבור בארץ וברחבי העולם התרבותי, שמתוכו קרא אבנרי קטע

בחור"ל, הרי צריכים להיות בארץ אלפי הומו-סכסואלים גמורים, ורובות גברים שעברו ועוברים חוויות הומו-סכסואליות מיקריות מדי פעם.

מה אשמחם? אין להם שום שליטה על נטייה זו — אסון שקרה להם בגיל רך ביותר, לרוב בגלל רקע משפחתי מופרע — אם חוקה מדי, אם חלש מדי, או חוסר אב בכלל.

במה הם מזויקים? אין הם מזויקים לאיש. הומו-סכסואליות אינה מירבקות. איש אינו מוציע לעורר אותה, או לשחרר מעונש מו שי מפתה קטין, או עושה מעשים בפומבי.

אפילו הטענה שזוהו פשע כלפי החברה בגלל צימצום ה- ילודה — אינה תופסת. הרי אין אנו נועזשים את אותם המחליטים להישאר רחוקים ורוחקות כל חייהם, או המשתמ- שות בגלולות נגד הריון. אם כן, מדוע אנחנו מתקוממים נגד הומו-סכסואלים,

אורי אבנרי: כבוד היושבי-ראש, כנסת וכבדה. לפני שנה התאבד צעיר ביריית אקרה כי ראשו. הוא היה בן 23. אקרא לו יורם. הכרתיו מילדות כנער עדין-נפש, מוכשר, שקט ועצוב. הוא היה בן יחיד לאמו, יתום מאביו מגיל רך.

"למה מגיע לי עונש?"

אקרא כמה משפטים מן המיכתב שהשאיר אחריו: "... מאז גיל 16 ידעתי שאני שונה מכל הנערים בגילי. ניסיתי להסתיר זאת מכל העולם, וגם מתך, אמה. אבל חיי הפכו לניהינס. בכל רגע פחדתי שיגלו את הסוד שלי, שיורקו אותי מבית-הספר, שיגרמו בושה גם לי וגם לך. לכן ברחתי מהחברה, והייתי בודד. ניסיתי ללחום נגד הנטייה שלי. באמת ניסיתי. העמדתי פנים ויצאתי עם בנות, אבל זה היה עינוי בשבילי. בסוף התחילו להתלחש מאחורי גבי.

"האסון הכי גדול היה כשלא קיבלו אותי לצה"ל. זה היה כאילו הדביקו אותי לקין למוציא חיי. בכל מקום שאלו אותי מדוע אני לא חייל. הייתי צריך להמציא שקרים. הרגשתי פתאום שכל חיי הפכו לשקר אחד גדול.

"... היו לי כמה פעמים קשרים עם גברים יותר מבי- גרים, אבל זה הגיעל אותי. לא ידעתי מה זה אושר — עד שפגשתי את דויד. אהבתי אותו מהרגע הראשון, וזאת היתה אהבה אמיתית. אמרתי לך שאנו סתם חברים, אבל חיינו יחד.

כשדויד עזב אותי, זו היתה בשבילי מכה נוראה. הת- חלתי לחפש חברים ברחוב, על שפתיים ובמקומות כאלה. שלשום התנפלו עלי שם, היכו וגנבו את כל הכסף שלי. "מה יכולתי לעשות? לא הלכתי למשטרה, מפני שלפי החוק אני פושע. פחדתי ממה שיגלו בחקירה.

נמאס לי הכל. אני לא יודע מה פשעתי, ולמה מגיע לי עונש. אף פעם לא עשיתי שום רע לאיש. אבל אני מרגיש כפושע, שאני צריך כל הזמן לברוח ולתחבא, אפילו מתך. "אני לא מאשים אף אחד. אני פשוט לא יכול יותר. אמה, תסלחי לי!"

חוק נגד חפ"ס-אפשע

אמה, תסלחי לוי? מה היה לסלוח לאותו נער חף-מפשע — שכל אשמתו היתה שהתפתחה אצלו נטייה שאינה לפי הנורמה שלנו?

אם מישהו זקוק כאן לסליחה ולמחילה — הרי זה אנחנו, הנורמליים-כביכול, המקיימים נידוי חברתי, וחוק פלילי, נגד אנשים חפ"ס מפשע אלה.

אמו של יורם הראתה לי את המכתב, אחרי שהגשתי הצעת-חוק זו, מפני שהאשימה את עצמה ורצתה לעזור לחבריו של יורם. כמה הם? אין איש יודע. אם להאמין למחקרים שנעשו